

Sygn. akt: I C 158/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: sędzia Juliusz Ciejek

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Kosowska

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2022 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Biskupcu i Sądowi Rejonowemu w Mrągowie**

o zapłatę i nakazanie

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 15.720 zł (piętnaście tysięcy siedemset dwadzieścia) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 158/21

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 4 lutego 2021 r. przeciwko Skarbowi Państwa Sądowi Rejonowemu w M. VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w B. oraz Skarbowi Państwa Sądowi Rejonowemu w M. powód K. K. wniósł o zasądzenie kwoty 3.000.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy przez Sąd nieustanowiony ustawą.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany do dnia dzisiejszego nie naprawił błędu w sprawach o sygn. akt (...). W sprawach tych orzekał sędzia Sławomir Polak który wydał wyroku skazujące nie będąc do tego uprawnionym i ustawowo umocowanym. Wskazał, że przy jego sprawach doszło do manipulacji, w tym manipulacji dowodami. Na poparcie swojego stanowiska dotyczącego nieprawidłowego obsadzenia urzędu sędziowskiego wskazał uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego o sygn. akt (...).

(pozew – k. 4-5)

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w M. i Sąd Rejonowy w B. zastępowany przez Prokuratorię Generalną wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów procesu, w tym na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczeń powoda w całości za okres przypadający 3 lata przed dniem wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że zgodnie z powołaną przez powoda uchwałą Sądu Najwyższego w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych minister sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu. Ponadto w uchwale wskazano, że taka wykładania wiąże od chwili jej podjęcia. Natomiast nie ma ona zastosowania do decyzji ministra sprawiedliwości o przeniesieniu sędziego wydanych na podstawie art. art. 75 § 2 pkt 1 w zw. z art. 75 § 3 u.s.p. Wszystkie decyzje wydane przed podjęciem uchwały podpisane przez sekretarzy lub podsekretarzy stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, należy uznać za skuteczne, niewymagające jakichkolwiek aktów konwalidacyjnych lub konwalescencyjnych. Ponadto, powód nie wykazał, ale nawet nie uprawdopodobnił aby działania funkcjonariuszy pozwanych jednostek organizacyjnych doprowadziły do nieprawidłowości uzasadniających zapłatę tak wygórowanej kwoty. Pozwany podniósł, że pozwany nie wykazał żadnej z przesłanek aktualizujących odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa. Pozwany również nie wykazał, ani nie uprawdopodobnił, aby doznał szkody niematerialnej pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem pozwanych jednostek organizacyjnych oraz na jakiej podstawie domaga się zasądzenia wskazanej kwoty w takiej, a nie innej wysokości.

(odpowiedź na pozew – k. 84-91)

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2021 r. Sąd Okręgowy w O. ustalił, że jednostkami organizacyjnymi Skarbu Państwa, z którymi wiąże się dochodzone przez powoda roszczenie są: Sąd Rejonowy w M. i Sąd Rejonowy w B..

(postanowienie z dnia 03.11.2021 r. – k. 131)

Pismem z dnia 01.10.2022 r. powód rozszerzył powództwo wnosząc o zobowiązanie pozwanego do przeproszenia obywateli Polski na piśmie i w mediach.

(pismo powoda z dnia 01.10.2022 r. – k. 223-226)

Pozwany wniósł o oddalenie powództwo i podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazał, że działania Skarbu Państwa nie były bezprawne i nie naruszały dóbr osobistych powoda. Nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające niemajątkową ochronę dóbr osobistych.

(pismo pozwanego - k. 243-249)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 2012 r. w sprawie zniesienia i utworzenia niektórych wydziałów w sądach rejonowych oraz zmiany zarządzenia w sprawie utworzenia wydziałów w sądach rejonowych został utworzony w Sądzie Rejonowym w M. VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w B.. Zastąpił on dotychczas funkcjonujący tam Sąd Rejonowy w B..

(dowód: zarządzenie MS z dnia 29.11.2012 r. poz. 168 – okoliczność bezsporna)

Wobec powoda toczyły się dwa postępowania sądowe w Sądzie Rejonowym w M., VI Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w B. tj. sprawa o sygn. akt (...)

W obu sprawach sędzią referentem w sądzie I instancji był sędzia Sławomir Polak.

W sprawie o sygn. akt (...) wyrok został wydany w dniu 19.08.2013 r., a następnie wyrokiem z dnia 12.02.2014 r. utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w O.

W sprawie o sygn. akt (...) wyrok został wydany w dniu 24.02.2014 r., a następnie wyrokiem z dnia 08.09.2014 r. utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Olsztynie.

(dowód: wyrok z dnia 24.04.2014 r. k. 1094, wyrok z dnia 08.09.2014 r. – k. 1271- oba wyroki w aktach sprawy Sądu Rejonowego w M. VI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w B. sygn. akt (...) – stanowiące załącznik do akt w niniejszym postępowaniu, wyrok z dnia 02.09.2013 r. – k. 136, wyrok z dnia 12.02.2014 r. – k. 181 akta sprawy Sądu Rejonowego w M., VI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w B. sygn. akt (...) stanowiące załącznik do akt w niniejszym postępowaniu)

Żaden z wyżej wymienionych wyroków nie został skutecznie wzruszony, ani uchylony w trybie zwyczajnych lub nadzwyczajnych środków odwoławczych. Nie stwierdzono też jego niezgodności z prawem.

(bezsporne)

Sędzia Sławomir Polak na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 i § 2 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z § 1 pkt 17 lit. a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 05.10.2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych oraz § 3 pkt 22 lit. d rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25.10.2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych decyzją z dnia 26.11.2012 r. został przeniesiony z dniem 1 stycznia 2013 r. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Mrągowie. Wymieniona decyzja została podpisana przez podsekretarza stanu W. W. z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości.

(dowód: decyzja z dnia 26.11.2012 r. – k. 63, 65)

Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 listopada 2014 r. w sprawie utworzenia niektórych sądów rejonowych został w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w O. utworzony Sąd Rejonowy w B..

(dowód: zarządzenie MS z dnia 12.11.2014 r. poz. 1683 – okoliczność bezsporna)

Następnie, decyzją z dnia 6 maja 2015 r. sędzia Sławomir Polak na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych przeniesiony z dniem 1 lipca 2015 r. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w B.. Decyzja została podpisana przez Ministra Sprawiedliwości.

(dowód: decyzja z dnia 26.11.2012 r. – k. 64, 66)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda w zarówno w zakresie roszczenia o zapłatę jak i roszczenia niemajątkowego o nakazanie przeproszenia uznano za bezzasadne. W ocenie Sądu Okręgowego w O. Sąd orzekający w sprawach powoda był prawidłowo obsadzony i nie doszło do nieprawidłowości, na które w swoim stanowisku wskazywał powód. W konsekwencji nie została wyrządzona powodowi krzywda, o zadośćuczynienie której wnosił. Ponadto, również nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda przez pozwanych wobec czego również niezasadne było żądanie przeprosin.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o załączone do akt i niekwestionowane przez strony dokumenty oraz zeznania powoda w zakresie w jakim były spójne z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął dowód z przesłuchania wnioskowanych przez powoda świadków jako nieistotny dla rozstrzygnięcia. Spór pomiędzy stronami ostatecznie sprowadzał się do oceny prawnej podpisanej przez Podsekretarza Stanu decyzji o przeniesieniu sędziego Sławomira Polaka do Sądu Rejonowego w M.. W takim stanie rzeczy przesłuchanie świadków wskazywanych przez powoda nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 3.000.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy przez Sąd nieustanowiony ustawą, a następnie rozszerzył powództwo wnosząc o zobowiązanie pozwanego do przeproszenia obywateli Polski na piśmie i w mediach.

W celu ustalenia czy i w jakiej wysokości przysługuje powodowi zadośćuczynienie oraz czy doszło do naruszenia dóbr osobistych przez pozwanych, w pierwszej kolejności konieczne było przesądzenie czy faktycznie doszło do nieprawidłowości, na które wskazywał powód.

Powód zarzucał, że sędzia referent orzekający w jego dwóch sprawach, które toczyły się przed Sądem Rejonowym w M., VI Zamiejscowym Wydziałem Karnym z siedzibą w B. został przeniesiony w sposób nieprawidłowy – wobec czego Sąd orzekający w sprawach powoda został nienależycie obsadzony.

Zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 29.11.2012 r. przy Sądzie Rejonowym w M. został utworzony VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w B.. Do orzekania w Sądzie Rejonowym w M. z dniem 01.01.2013 r. został przeniesiony sędzia (...) Decyzja o przeniesieniu sędziego została podpisana z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości przez Podsekretarza Stanu W. W., a nie przez samego Ministra Sprawiedliwości. Spór pomiędzy stronami sprowadzał się ostatecznie do tego, czy mogło nastąpić skuteczne przeniesienie Sędziego do orzekania w Sądzie Rejonowym w M. w sytuacji gdy decyzja taka została podpisana przez sekretarza stanu, a nie Ministra Sprawiedliwości. Powód wskazywał, że decyzja o przeniesieniu sędziego referenta S. P. mogła zostać podpisana wyłącznie przez Ministra Sprawiedliwości. Wskazywał na treść przepisu art. 75 § 3 ustawy o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu w dacie wydania decyzji zgodnie z którym „O przeniesieniu sędziego w przypadkach określonych w § 1 i 2 wydaje decyzję Minister Sprawiedliwości, z tym że przeniesienie sędziego z przyczyn wymienionych w § 2 pkt 1 może nastąpić, jeżeli uwzględnienie wniosku sędziego co do nowego miejsca służbowego nie jest możliwe.”

Zagadnienie to było sporne w praktyce orzeczniczej Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 17 lipca 2013 r. Sąd Najwyższy uznał, że uprawnienie do przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe w trybie art. 75 u.s.p. przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości i nie może być przekazane innej osobie w tym sekretarzowi lub podsekretarzowi stanu ((...)). Z kolei w wyroku z 16 października 2013 r. (III KK 280/13) Sąd Najwyższy uznał dopuszczalność zastępstwa Ministra Sprawiedliwości w wykonaniu uprawnienia do przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 u.s.p., powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z 14 listopada 2007 r. ((...) I-4110-5/07), w której stwierdzono, że uprawnienie Ministra Sprawiedliwości do delegowania sędziego do pełnienia obowiązków w innym sądzie może być wykonywane przez sekretarza lub podsekretarza stanu w jego zastępstwie na podstawie art. 37 ust. 5 ustawy o Radzie Ministrów lub z jego upoważnienia na podstawie art. 37 ust. 1 tej ustawy.

Powyższa rozbieżność została poddana ocenie Sądu Najwyższego i ostatecznie jednoznacznie przesądzona. Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu z dnia 28.01.2014 r. o sygn. akt (...) I-4110- (...) wskazał, że:

„1. W wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 427 z późn. zm.) Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu.

2. Wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia.”

W uzasadnieniu powyższej uchwały wskazano „W podsumowaniu należy więc stwierdzić, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia, co oznacza, iż nie ma ona zastosowania do decyzji Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu sędziego wydanych na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 w związku z art. 75 § 3 Pr.u.s.p. przed jej podjęciem. **Zgodnie z tym stanowiskiem, wszystkie decyzje wydane przed podjęciem uchwały, podpisane przez sekretarzy lub podsekretarzy stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, należy uznać za skuteczne, niewymagające jakichkolwiek aktów konwalidacyjnych lub konwalescencyjnych.** Wiązanie wykładni od chwili podjęcia uchwały oznacza również, że każda decyzja przenosząca sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 w związku z art. 75 § 3 Pr.u.s.p., podejmowana po podjęciu uchwały, może być wydana wyłącznie osobiście przez Ministra Sprawiedliwości, który ponosi za nią pełną odpowiedzialność prawną i ustrojową.”

Jak wynika z treści powyższej uchwały Sądu Najwyższego jak również jej uzasadnienia przeniesienia sędziego (...) do Sądu Rejonowego w M. było zgodne z obowiązującymi wówczas przepisami prawa. Mimo, że decyzja o przeniesieniu sędziego była podpisana przez Podsekretarza Stanu, a nie Ministra Sprawiedliwości to była ona skuteczna.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własne stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28.01.2014 r. o sygn. (...) I-(...).

Wobec powyższego zarzut pozwanego dotyczący nienależytego obsadzenia Sądu wydającego wyrok w jego sprawach to jest w sprawie prowadzonej pod sygn. akt (...) przez Sąd Rejonowy w M., VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w B. uznać należy za bezzasadny.

Powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia jak również zobowiązania pozwanych do przeproszenia upatrując podstawy swych żądań w dokonaniu wadliwego przeniesienia sędziego (...) do orzekania w Sądzie Rejonowym w M.. Jak wykazało niniejsze postępowanie, podstawa faktyczna dochodzonych przez powoda roszczeń odpadła.

Materialnoprawną podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa stanowi art. 417 k.c. Zgodnie z art. 417 k.c. „§ 1. Za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

§ 2. Jeżeli wykonywanie zadań z zakresu władzy publicznej zlecono, na podstawie porozumienia, jednostce samorządu terytorialnego albo innej osobie prawnej, solidarną odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę ponosi ich wykonawca oraz zlecająca je jednostka samorządu terytorialnego albo Skarb Państwa.”

Ponadto zgodnie z art. 417¹ § 2 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu jej niezgodności z prawem chyba, że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Jak dotąd orzeczenia skazujące powoda nie zostały skutecznie wzruszone ani podważone we właściwym trybie. W tej sytuacji zgodnie z art. 11 k.p.c. wiążą sąd co do faktu popełnienia przestępstwa. Stosownie do art. 365 §1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko sąd, który je wydał lecz również inne sądy i organy państwowe.

Ostateczna wykładnia przepisów i ich interpretacji dokonana przez Sąd Najwyższy została podjęta w trybie obowiązującej na ów czas ustawy o Sądzie Najwyższym. Zgodnie z art. 1 ustawy Sąd Najwyższy jest organem władzy sędziowskiej, powołanym do sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez: zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych i podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne.

Wielokrotnie pojawiające się rozbieżności w stosowaniu przepisów i ich wzajemnych relacji niejednokrotnie prowadzą do odmiennej oceny takich samych stanów faktycznych w procesie stosowania prawa. Nie oznacza to jednak, że wcześniejsze prawomocne decyzje są nieważne. Późniejsza zmiana wykładni nie prowadzi do automatycznego wyeliminowania ich z obrotu prawnego. Sprawność i rzetelność funkcjonowania sądów, są również gwarancjami konstytucyjnymi (wyrok Trybunału Konstytucyjnego K 45/07).

W sprawach karnych powoda orzekał sędzią prawidłowo powołany na ten urząd.

Wątpliwości interpretacyjne w związku z zawirowaniami związanymi ze zmianą struktury sądownictwa i tworzeniem ośrodków zamiejscowych w miejsce dotychczas istniejących sądów rejonowych reformą wprowadzoną na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 roku w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1121), zostały ostatecznie rozstrzygnięte przez powołany do tego w drodze ustawy organ sądowy.

W powyższym kontekście stwierdzić należy, że zapadłe wobec powoda wyroki w sprawach karnych nie naruszają art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej.

Jak wykazało niniejsze postępowanie działanie pozwanych nie było niezgodne z prawem, wobec czego nie została spełniona przesłanka odpowiedzialności Skarbu Państwa.

Wobec powyższego brak jest podstawy faktycznej i prawnej do uwzględnienia roszczenia powoda o zapłatę zarówno co do zasady jak i wysokości. W związku z tym Sąd wobec braku podstaw wskazanych w art. 417 i art. 417¹ § 2 k.c. oddalił powództwo o zapłatę jako niezasadne, o czym orzekł ***jak w punkcie I sentencji wyroku.***

Powód dochodził również roszczenia niemajątkowego tj. zobowiązania pozwanych do przeproszenia.

Zgodnie z treścią art. 23 k.c., dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Zwrócić przy tym uwagę należy, że katalog dóbr osobistych wymienionych w tym przepisie ma charakter otwarty. W orzecznictwie i w piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę.

Osoba, której dobra osobiste zostały naruszone może, na zasadach przewidzianych w kodeksie, żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. (art. 24 § 1 zd. 2 k.c.).

Na gruncie powołanych wyżej przepisów, ochrona dóbr osobistych uzależniona jest od spełnienia łącznie dwóch przesłanek: zagrożenia lub naruszenia dobra, które przykładowo zostało wymienione w art. 23 k.c. oraz bezprawności tego zagrożenia lub naruszenia. Pierwszą z wymienionych przesłanek udowodnić musi powód dochodzący ochrony przed sądem. Przepis art. 24 k.c. przewiduje natomiast domniemanie bezprawności działania pozwanego, co powoduje, że dochodzący ochrony nie musi tej przesłanki udowadniać. To na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że jej działanie było zgodne z prawem.

Bezprawność postępowania przy tym, to działanie lub zaniechanie sprzeczne z porządkiem prawnym szeroko rozumianym.

Jak wykazało niniejsze postępowanie podjęte wobec powoda przez Sąd Rejonowy decyzje były zgodne z prawem, a powód nie wykazał aby doszło do naruszenia jego dóbr osobistych – a to na nim spoczywał w tym zakresie ciężar dowodowy. Wobec niewykazania przesłanek z art. 23 i 24 k.c. powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym orzeczono ***jak w punkcie I sentencji wyroku.***

Stosownie do art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, czyli koszty procesu.

W zakresie roszczenia majątkowego wartość przedmiotu sporu wynosiła 3.000.000 zł. Zastępstwo procesowe za pozwanych wykonywał radca Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, stąd też od powoda na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów procesu należało zasądzić kwotę 15.720 zł. Powyższa kwota stanowi minimalną stawkę wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika wynikającą z § 2 pkt 8 oraz § 8 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

O odsetkach od zasądzonych kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Powód przegrał w całości, stąd też Sąd orzekł o powyższym jak **w punkcie II sentencji wyroku.**